

## ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ce qui est cetera  
(ENFANTIN)

Ὅποταν τὸ τετέλεσται θά εἴπῃ ἡ ψυχὴ μου  
Καὶ θά σημάνη δι' αὐτὴν ἡ ὥρα ἡ γλυκεία,  
Καθ' ἣν θά σβύσῃ ἡ ὄρασις ἐξαίφνης ἡ θνητὴ μου  
Κ' ἐτέρα ὅλως ἄγνωστος θ' ἀνοιξῇ, αἰωνία,  
Πᾶν ἐξ ἐμοῦ θ' ἀλλοιωθῇ κ' εἰς μαγικὴν ἀγκάλην  
Ἡ φύσις ἡ αἰεζώος θά τὸ δεχθῇ καὶ πάλιν.

Πᾶν ὅ,τι ἐπνεε ἐν ἐμοὶ καὶ πάντοτε ἐθορύβει  
Εἰς ἄγριον θ' ἀλλοιωθῇ θαλάσσιον ἄερα,  
Ὅστις δεινῶς τὰ κύματα ἐν αἰωνίᾳ ἤβη  
Καὶ ἐν βοῇ θά διωθῇ ἀκόμη ὑπερτέρᾳ.  
Καὶ ἡ φωνὴ ἡ τὸ ὕγρον ὑμνήσασα στοιχεῖον  
Εἰς οὓς ναυβάτου πάντοτε θά ἀντηχῇ πλησίον.

Πᾶς πόθος καὶ πᾶν αἶσθημα δονούμενον ἐντός μου  
Ἐν τῇ ὑστάτῃ μου πνοῇ εὐθὺς θά ὑπεκφύγῃ,  
Καὶ προσλαμβάνον τὴν μορφήν ἐν τῇ ροῇ τοῦ κόσμου  
Εἰς αἰτὸν θ' ἀλλοιωθῇ, ὅστις ταχὺ θ' ἀνοιγῇ  
Τὰς πτέρυγας του τὰς φαιάς ἐπάνω τῶν ὀρέων,  
Ἡ εἰς πτηνὸν ἐρωτικὸν ἐντός τοῦ δάσους κλαῖον.

Οἱ ὀφθαλμοί μου, οἵτινες ἐπόθουν τοὺς ἀστέρας  
Καὶ προσητένιζον αὐτοὺς ἐν ῥέμβῃ αἰωνία,  
Θά λάβουν θέσιν παρ' αὐτοῖς εἰς τ' οὐρατοῦ τὸ πέρας,  
Κ' ἐκείθεν ἀτενίζοντες ἐν τῇ δημιουργίᾳ  
Τὸ μελιχρὸν τὸ φέγγος των θά ρίπτωσιν εἰς χῶρας,  
Ἐν αἷς διήλθον ἄλλοτε τὰς γλυκυτέρας ὥρας.

Πλὴν δὲν θά μείνῃ ἀβλαβὲς ἐν τῇ μεταλλοιώσει  
Τὸ σῶμα, ὅπερ πρὸ παντὸς ἐν τῇ ζωῇ ἠγάπων.  
Πᾶν ὅ,τι ἔλαβε ἐκ τῆς γῆς, εἰς γῆν θά ἀποδώσῃ,  
Καὶ τὸ λοιπὸν θά φέρηται εἰς πτέρυγας λαϊλάπων.  
Καὶ οὕτω ἡ συνείδησις θά μοὶ ἐλλείπει μόνον  
Ἐκείνη, ἥτις πάντοτε μοὶ ἔφερε τὸν πόνον.

Καὶ ὅμως ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἀλλοιώσει  
Νομίζω πῶς ὁ ἔρος του θά ἐπιζῇ εἰσέτι,  
Ὅτι θ' ἀρκέσῃ ἐν ἐμοὶ συνείδησιν νὰ δώσῃ,  
Νὰ μοὶ δωρῇ ἀνάμνησιν δι' ἀποπτάντα ἔτη,  
Κ' ἐν ὅσῳ ζῆς ἡ θεὰ σου ἐγγὺς σου θά μὲ φέρῃ  
Καὶ θά νοῆς ἐγγὺς σου τί νὰ φοιτᾷ ν' ἀσπαίρῃ.

Καὶ ὅταν ἔλθῃ μόνιμος καὶ διὰ σέ ἡ ὥρα  
Καθ' ἣν τὸ κούφως εὐστροφὸν καὶ ἀπαλὸν σου σῶμα,  
Ὅπερ μὲ ἔχει δέσμιον καὶ μὲ μεθύσκει τώρα,  
Ψυχρὸν καὶ στεῖρον ἔρωτος θά κλίνη ὑπὸ τὸ χῶμα,  
Νομίζω πῶς θά ἐρχωμαι εἰσέτι νὰ τὸ ψάλλω  
Κ' ἐκεῖ ὡς τώρα φοιτῶν κ' ἐν πνεύματι ἐξάλλω.

Καὶ ἄλλοτε μικρὸν πτηνὸν ἐπάνω τοῦ σταυροῦ σου  
Θά χύνω ἄσμα εὐμολποῦ μεστὸν περιπαθείας,  
Πότε ὡς ὕδωρ τ' οὐρανοῦ ἐντός τοῦ κρυεροῦ σου  
Θά διεισδύῃ μνήματος, ὡς πνεῦμα ἐρημίας,  
Ὡς ῥόδον, ὡς κυπάρισσος θά ἴσταμαι ἐγγὺς σου  
Κ' ὅφ' οἶανδ' ἥποτε μορφὴν ἐμὲ θά ἀτενίξῃς,

διότι ὡς γνωρίζεις

Πλείοτερον ἠγάπησα τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς σου.

20 Μαΐου 1887

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

## ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ὡς ἐπισφράγισιν τῶν πολυαριθμῶν κατὰ τὰ παρελθόντα  
ἢ ἡ Ἰωβηλαίων ἔχομεν ἤδη τὸ τοῦ καπνοῦ, οὕτινος τὸ φυτὸν  
εἰσῆλθῃ ἐν Ἑβραϊκῇ κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Φανακπούρ-  
της», τῷ 1588 κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο Ἄγγλος τις ναύαρχος  
ἔφερεν ἐκ Βιογινίας ὡς δῶρον εἰς τὴν βασιλίαν Ἑλισάβε-  
τὴν πῖπταν ἐξ ἀργίλου καὶ πακέτον καπνοῦ, εὐθὺς δὲ ἡ χρῆ-  
σις τοῦ καπνοῦ ἐγένετο κοινὴ ἀπὸ τῶν καπηλείων μέχρι τῶν  
ἀριστοκρατικῶν κύκλων καὶ ταυτοχρόνως οἱ σοφοὶ τῆς ἐπο-  
χῆς τὸ ὠνόμασαν Πανέκειαν καὶ «herbu sacrosancta».

Κατόπιν ὅμως ὧν τούτων τῶν τιμῶν αἵτινες ἐπέδαψι-  
λεύθησαν εἰς τὸν καπνὸν, βλέπομεν μετὰ τινα καιρὸν ἀπα-  
γορευομένην τὴν χρῆσιν αὐτοῦ· εἰς τοῦτο δὲ ἔκαμεν ἀρχὴν ὁ  
παπᾶς Οὐρβανὸς VIII, μὴ ἀνεχόμενος νὰ βλέπῃ ἐν ταῖς ἐκ-  
κλησίαις τοὺς πιστοὺς κάμνον· ἀς διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ σημεῖον  
τοῦ σταυροῦ καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατοῦντες τὴν ἀχνίζου-  
σαν πίπταν των. Ἀφοῦ ὅμως δλαὶ αἱ ἀπαγορεύσεις καὶ ποι-  
ναί, ὡς καὶ αἱ τῶν Ρώσων, κοπτόντων τὰς ρίνας τῶν καπ-  
νιστῶν, οὐδὲν ἴσχυσαν, ἀφῆθη τὰρα πλέον ἀκωλύτως ἡ χρῆ-  
σις τοῦ καπνοῦ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ, οἵτινες ὀνάντως ἐλευ-  
θέρως νὰ ἐορτάσωσιν τὸ Ἰωβηλαῖον του.

Ὁ καπνὸς ἔχει τὸ τερπνὸν αὐτοῦ ὁ Ἑβραϊστὴς Γένερικς, πε-  
ριγράφων τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις του, λέγει ὅτι ὅτε τὸ  
πρῶτον ἐκάπνισεν τῷ ἐφάνῃ κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐφέρετο διὰ πλοῖ-  
ου ἐντὸς ὁμητικῶν ποταμῶν, εἴτα δὲ ἔβλεπε τὰ πάντα περὶ  
ἐαυτὸν στρεφόμενα καὶ παρεδόθη εἰς ὥρατα δειρά.

\*

Ἀλλὰ τί νὰ εἰπώμεν καὶ χάριν ὑμῶν, κυρία ἀναγνώστρι-  
αι, αἵτινες οὐτε γνωρίζετε βεβαίως τὰ ὅσα ἄτινα φέρεται ἡ  
πίπα, οὐτε ἐνδιαφέρον ἔχετε δι' αὐτὰ; Σὺς διδομένη μίαν  
λίαν σπουδαίαν καὶ εὐχάριστον πληροφορίαν περὶ τῶν ὄνει-  
ρων τῆς νυκτός. Τὰ ὄνειρα λοιπὸν εἴνε ἀληθῆ, τοσὸν ἀλ-  
λ' ὡς καὶ πᾶν ὅ,τι βλέπομεν ἐξυπνοί, καὶ ὀρεῖσθε νὰ πιστεύ-  
σητε τοῦτο· δὲν τὸ πιστοποιεῖ πλέον ὑμῶν τὸ προοίμιον τοῦ  
εἰκονογράφου ὄνειροκρίτου σας, ἡ ἐγὼ ἐξ ἰδίας μου πεί-  
ρας. Τὸ βεβαίως ἐπιστημονικῶς ἄνδρες σοφοὶ καὶ τὸ ἀπο-  
δεικνύουσι διὰ σοβαρῶν καὶ ἀκαταμάχητων παραδειγμάτων,  
πιστοποιουμένων ὑπὸ μαρτύρων ἀξιολόγων, οἵτινες ὁμιλοῦσι  
μεθ' ἑαυτῶν τῆς σοβαρότητος τῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ θα-  
νάτου μητρὸς, ἀδελφοῦ, φίλου. Ἰνα δὲ ἐνοστήτε τὴν εὐσιν  
τοῦ περὶ τούτων πραγματευομένου διόμου συγγραμματος:  
«Τὰ φάσματα καὶ ἡ Ἐπιστήμη» τῶν τριῶν Ἀγγλῶν  
Gurney, Myers, καὶ Pdmore ἀκούσατε ἐν τῶν πολλῶν ἐν  
αὐτῷ παραδειγμάτων, ὅπερ ἀναγγεῖται ὁ ἐκ Belle-Iste-en  
Tette (παράλια τοῦ Βορρᾶ) κ. Οὐίηνφιλδ:

«Τὴν νύκτα τῆς 15 Μαρτίου 1880 ὠνευρέθην ὅτι, ἐν ᾧ  
ἐσθῆμην ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ ἀναγινώσκων, ὑψώσας ἐν τῷ  
μεταξὺ τούς ὀφθαλμούς, εἶδον αἴφνης καθαρῶς τὸν ἀδελφόν  
μου Ριχάρδον καθήμενον παρ' ἐμὲ τῷ ὡμῶν μου ἄλλ' ἐκεῖ-  
νος ἔκλειεν ἄφωνος τὴν κεφαλὴν, ἔπειτα δὲ ἠγέρθη καὶ ἐ-  
ξῆλθε τοῦ θαλάμου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀφύπνισθαις εὐ-  
ρον ἐμαυτὸν ἔχοντα τὸν ἐνα πόδα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τὸν ἄλ-  
λον κατὰ γῆς καὶ περῶμενον νὰ ὁμιλήσω καὶ προσέρω τὸ  
ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Τόσον ἡ ἐντύπωσις τοῦ ὄνειρου ἦτο  
ἐντονος καὶ ζωηρά, ὥστε ἐξῆλθον εὐθὺς τοῦ θαλάμου πρὸς ἀ-  
ναζητήσιν τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐν τῇ αἰθούρᾳ ἐπαυλῶν κατὰ-  
πιν εἰς τὴν κλίνην, μόλις τὴν προΐαν ἤδυνήθην ν' ἀνεύρω  
τὸν ὕπνον ὅτε ἀφύπνισθην, τὸ ὄνειρον παρουσιάσθη πάλιν  
καθαρῶτα εἰς τὴν μνήμην μου. Τὸ ἀνέγραψα ἐν ταῖς ση-  
μειώσεσί μου, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας μοὶ ἀνῆγγειλαν, ὅτι ὁ  
ἀδελφός μου Ριχάρδος ἀπέθανεν αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα  
τῆς 25ης Μαρτίου, πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἱπποῦ του ἐν ᾧ ἐβή-  
ρευν».

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»